

РЕШЕНИЕ

№ 193

гр. В., 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОС – В., II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С.Ж.С.

Членове: Г.П.Й.
Н.Д.Н.

при участието на секретаря В.В.У.
като разгледа докладваното от С.Ж.С. Въззивно гражданско дело № 20221300500245 по описа за 2022 година

Делото е образувано по въззивна жалба на Ю. Г. А. от гр.В. чрез адв. Г. П. против Решение №355 от 08.07.22г. по гр.д. №2336/21г. на ВРС в частта, в която искът с правно основание чл.344,ал.1,т.3 КТ във вр. с чл.225,ал.1 КТ е отхвърлен. Твърди, че обжалваното решение е постановено при съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди, че съдът в доклада си по чл.146,ал.1 ГПК не е указал на ищеца за кои обстоятелства не сочи доказателства, а именно за времето през което е останал без работа, поради което те не са ангажирали доказателства в тази насока. Исква от съда да отмени решението в обжалваната част като им присъди разноски по делото .

В законния двуседмичен срок по чл.263 ГПК ответникът по жалба РУ „Западен регион“ на „БП“ ЕАД не е подал писмен отговор и не е взел становище по въззивната жалба.

От данните по делото и във връзка с оплакванията в жалбата съдът приема за установено следното:

Не е спорно между страните ,че са били в тр. правни отношения като ищцата е заемала длъжността „Контрольор ПС в ПС В. Ц, I категория” при ответника.Със Заповед №РД-02-64 от 14.05.2021г. на директора на дружеството е прекратено трудовото и правоотношение на основание чл.188,т.3,във вр. с чл.190,ал.1,т.4 КТ.С обжалваното Решение,уволнението е признато за незаконно и заповедта отменена като Ю. Г. А. е възстановена на работа.Искът по чл. 344,ал.1,т.3 КТ във вр. с чл.225,ал.1 КТ за сумата 4 500лв.,претендирано обезщетение за периода 14.05.21г. до 14.11.21г. е отхвърлен с мотиви,че не се сочат доказателства,удостоверяващи,че ищцата е останала без работа за процесния период.Решението на ВРС е обжалвано само в частта, с която искът по чл. 344,ал.1,т.3 КТ във вр. с чл.225,ал.1 КТ е отхвърлен,а в останалата част като необжалвано решението е влязло в законна сила.

Пред втората инстанция не са ангажирани нови доказателства .

При тези данни съдът намира въззивната жалба за допустима ,а по същество за неоснователна .

Правилно първостепенният съд е възприел фактическата обстановка на база събрания доказателствен материал.

За периода през който работникът не е полагал труд, поради незаконно уволнение, което впоследствие е отменено с влязъл в сила съдебен акт се дължи обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ,което не може да бъде повече от бмесеца. С отмяна на незаконното уволнение се приема, че то не е съществувало и времето през което работникът не е бил на работа поради това незаконно уволнение се счита за трудов стаж – чл.354, т.1 от КТ. Това влече след себе си всички последици, които биха произтекли ако работникът е полагал труд и е бил в трудови правоотношения с работодателя. Именно това е смисъла и целта на законовата разпоредба при отмяна на незаконно уволнение.

В конкретния казус пред първоинстанционният съд не са ангажирани никакви доказателства,удостоверяващи,че за периода14.05.21г. до 14.11.21г. ищцата е останала без работа.По делото са представени тр. договор и допълнителен тр. договор,но за различен от процесния период,поради което същите са неотносими към спора.Жалбоподателката

чрез процесуалният си представител адв. Г. П. твърди във въззивната жалба, че е допуснато съществено процесуално нарушение от първостепенния съд като не ѝ е указал в доклада по чл.146 ГПК, че не сочи доказателства за това обстоятелство. Въззивната инстанция не споделя становището на жалбоподателката. Районният съд е направил доклад по чл.146 ГПК, с който е указал и разпределил доказателствената тежест между страните. Съдът не е длъжен и е недопустимо да сочи и указва на страните какви точно доказателства следва да представят за установяване на твърденията си. Противното би означавало ангажиране на съда с тезата на страната и би довело до нарушаване на принципа на безпристрастност при разрешаване на спора.

В този смисъл не са налице съществени процесуални нарушения от ВРС при разглеждане на трудовия спор, включително и за акцесорния иск по чл.225 КТ, както се твърди във въззивната жалба. В тежест на работника е да установи обстоятелството, че за процесните шест месеца е останал без работа и е налице хипотезата на чл.225, ал.1 КТ. Като не е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си същите са останали недоказани, поради което работодателят не дължи обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ за иския период и правилно ВРС не го е присъдил.

Пред въззивната инстанция също не са ангажирани доказателства в тази насока, което води до същите изводи и при настоящото разглеждане на спора.

Ответникът по жалба не е претендирал разноски за настоящата инстанция и няма данни такива да са направени, поради което не следва да се присъждат

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №355 от 08.07.22г. по гр.д. №2336/21г. на РС-В. в частта, с която искът с правно основание чл.344, ал.1, т.3 КТ във вр. с чл.225, ал.1 КТ е отхвърлен.

Решението в останалата част като необжалвано е влязло в

законна сила.

Решението не подлежи обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____